

Ze hebben gelogen.

Ik had het niet meteen door, want die man geloofde het zelf ook: 'Ik weet zeker dat het je nieren zijn. Je drinkt te weinig en eet te veel vlees, klopt dat?' De verpleegkundige knikte en keek me aan. Ik wist niet wat ik moest antwoorden en mama zei dat ik thuis veel drink, maar dat ze niet zeker wist of ik dat op school ook deed. Over het vlees twijfelde ze niet, want dat is duur. Hij overhandigde haar een vel papier met een speciaal dieet en de recepten voor mijn medicijnen. Toen liep de verpleegkundige met ons mee naar buiten.

In de auto vroeg ik of ik 's middags thuis mocht blijven van school, omdat ik me niet lekker voelde. Dat was wel waar, maar ik deed ook een beetje alsof omdat ik naar de koeien wilde gaan kijken. Het was allebei.

Uiteindelijk bleef ik thuis, want ik was moe, en keek ik door het raam naar de koeien. Die zouden daar nog een paar weken blijven en dan zou mijn buurman Vigio ze meenemen naar de bergweiden, want het was bijna mei. Ik weet zeker dat ze me niet zullen vergeten en zodra ik weer thuis ben, ga ik ze kriebelen op de rode vlek op hun kop.

Om vier uur ging ik op de bank liggen onder een dekentje, dat vind ik fijn. Ik had de tv aangezet, maar ik werd er slaperig van. Ik werd wakker, omdat ik spelden in mijn rug voelde prikken en ik riep of iemand me kon helpen. Mama kwam uit de keuken en ik vertelde wat er was. Toen gaf ze me paracetamol zoals de arts had gezegd en ging ze met haar hand over mijn hoofd. Ze krabde zachtjes. Ik vroeg of ik de volgende ochtend ook thuis mocht blijven en ze zei nee.

Dus ging ik naar school. Toen ik wakker werd, vond ik het wel een beetje jammer dat ik me gewoon goed voelde. Dag, vrije ochtend! Tijdens het derde uur voelde ik die spelden weer prikken. Alleen was het te laat, want ik zal al in de klas. Ik wachtte tot de lunch, want het was lasagnedag en misschien vonden de spelden dat ook lekker. Ze prikten steeds harder en hoger, alsof ze bij mijn maag wilden komen. Na de grote pauze ging ik terug naar de klas, maar halverwege de middag kon ik niet meer rechtop zitten en dus belde ik naar huis. De spelden waren gemener geworden en staken zelfs in mijn borst. Ik snapte niet waarom en werd er helemaal kriegelig van en daar moest ik om huilen. En ook vanwege de spelden. De juffen stonden op, gingen zitten en stonden weer op, terwijl we wachtten tot iemand me kwam halen.

Die ene man was er niet meer op de eerste hulp. Er was wel een jongere man die bloed bij me prikte. Daarna riep hij alleen mama om te praten en dat vond ik raar, want het was mijn bloed. Toen ze terugkwam, zei ze dat ik mijn kleren weer moest aantrekken. Ze zouden me naar een ander, groter ziekenhuis brengen voor een onderzoek dat in dit ziekenhuis niet kon. Er zaten slangetjes in mijn arm voor de pijnstillers en ik deed één mouw van mijn jas wel aan en de andere niet. Mama belde papa en vertelde hem dat we de auto in Ivrea lieten staan, omdat de mensen van het ziekenhuis ons naar Turijn zouden brengen. Ik voelde me geveleid door zo veel aandacht. Tijdens het gesprek keek ze naar me en zachtjes zei ze: 'We gaan, Mina.' Toen pakte ze mijn infuuspaal en liep in de richting van een man die helemaal rood was. Ik volgde haar alleen vanwege de slangetjes, want ik wist niet wie die man was die zei: 'Hoi Martina, ga je mee?' En hij vroeg me om op de brancard te gaan liggen, want dat zijn de stoelen van een ambulance en ze hebben ook gordels die helemaal om je heen gaan (drie, oranje). Het was mijn eerste keer en ik hoopte dat ze de sirene zouden aanzetten.

Na een poosje ging de telefoon: papa reed achter ons met mijn zusje Olivia. Ze wilde met me praten, want ze zegt dat zeven jaar oud genoeg is om alleen een gesprek te voeren en niet over de luidspreker. Volgens mij waren ze het er allemaal mee eens, want mama gaf me de telefoon: 'Het is Olivia, voor jou.' Ik hield de telefoon bij mijn oor en zei: 'Hoi, zeg het eens.' Ze schreeuwde dat een tractor met ronddraaiende lampen net de ambulance had ingehaald, en of ik dat had gezien. Ik zei nee want ik lag en ze zei: 'Dat weet ik, maar je bent zo hoog. Zitten er raampjes bij je in de buurt?'

Ik draaide me om en ik zag dat de man in de rode overall met witte strepen met mama zat te kletsen. Zij keek naar mij en glimlachte af en toe naar hem, want ze is altijd beleefd naar anderen. Zachtjes zei ik: 'Er zit een ambulancemeneer voorin.'

Toen zuchtte Olivia en het klonk alsof er bubbeltjesplastic knapte in de telefoon. 'Als er nog eentje langsrijdt, bel ik je.'

En ze hing op.

We gingen het ziekenhuis in terwijl de motor nog draaide en ik wist niet dat dat kon, maar met de ambulance kan het misschien wel. De wieltjes van mijn brancard trilden op de plank naar beneden en gleden toen soepel over de vloer. Zonder die spelden had ik het leuk gevonden, want het is alsof je in een winkelwagentje zit, alleen schreeuwt er niemand tegen je dat het niet mag. Toen de wieltjes stopten, was ik in een blauwe kamer. Op de muren waren wolken en luchtballonnen geschilderd en het raam was als een gat in de lucht waardoor je de straat kon zien met links en rechts auto's. Alles was goudkleurig, want de zon ging onder, al kon je aan die kant van het ziekenhuis alleen de stralen zien, niet de zon.

Er kwamen twee artsen binnen: een magere, kale, oude man en net zo eentje, alleen dan jonger. Ik moest me helemaal uitkleden. Het was de eerste keer dat ik bloot was bij iemand anders dan Olivia of mijn ouders. Mijn gezicht werd warm en ik wist niet

naar wie ik moest kijken. Mama was weg om wat papieren te tekenen, ze had gezegd: 'Ik ben zo terug.'

Toen ze klaar waren met mij onderzoeken, gingen ze weg en ik bleef daar. Ik staarde naar het plafond met witte tegels vol gaten. Ik telde een verticale en een horizontale strook: zevenentwintig bij zevenentwintig. Ik stak mijn arm zonder infuus omhoog en schreef de cijfers met het topje van mijn wijsvinger in de lucht. Vermenigvuldigen onder elkaar gaat meestal snel, maar in de lucht verdwenen de getallen die ik moest onthouden en ik moest opnieuw beginnen.

Er kwam een verpleegkundige binnen die vroeg hoe het met me ging. Ze verwisselde de fles aan mijn paal, toen ging ze weer weg.

De gaatjes waren heel klein en rond, er konden alleen dunne dingen doorheen, zoals regen en spaghetti. Spaghetti zou er precies doorheen passen, maar dan wel zonder saus, want daar was geen plek voor. Dus koos ik voor regen, warme regen, zoals in de zomer.

Mama en papa kwamen binnen met Olivia, zij moesten met de artsen gaan praten en Olivia bleef bij mij. Ze vroeg: 'Ben je ziek?' En ik zei dat het alweer bijna over was. Ze liep door de kamer en ging toen aan het bureau zitten. Ze sloeg haar armen over elkaar en vertelde me dat een maand lang kiwi's en zetpillen het enige medicijn tegen mijn spelden was.

De laatste keer dat ik kiwi's at, was het David Villa's schuld. David Villa zit bij mij in de klas, al had ik dat liever niet. Steeds als hij me ziet, gaat hij zitten loeien en we hebben een keer gevochten. Iedereen in de klas weet dat ik allergisch ben voor kiwi's en als er in de kantine fruitsalade op het menu staat, krijg ik altijd ijs en dat vindt hij stom. Een keer begon mijn gezicht ineens enorm te jeuken na het ijs en toen mijn mond net een framboos werd, begon hij keihard te lachen. Ik wist het meteen en toen het over was, zette ik een dierenpoppetje op zijn Nintendo terwijl hij fanatiek

zat te gamen. Het was een zwarte weduwe en hij bleef er bijna in, want hij is doodsbang voor spinnen. Toen hebben we gevochten.

Na een tijdje wachten kwamen papa en mama terug, samen met een dokter die ik nog niet had gezien. Ze heet dokter Bosco en zei: 'Martina, je moet een tijdje bij ons blijven.' Ze glimlachte en kwam nog dichterbij, dus ik zag dat ze haar haren verfdde, want het was eerst een stuk bruin en daarna zo paars als een pruim. Ze zei: 'We brengen je nu naar de vijfde verdieping. Daar is een kamer voor je.'

Toen kwam de verpleegkundige binnen met een rolstoel en ik wist zeker dat die niet voor mij was, want ik ben niet stuk. Toch moest ik erin gaan zitten, want patiënten gebruiken hier een rolstoel om ergens heen te gaan, alsof ze de bus pakken.

Papa en Olivia gingen met ons de lift in, maar bleven buiten de afdeling wachten. Het eerste wat ik zag toen de deur openging was de lange gang, die was leeg en stil. Er brandden blauwe lampen, want na tien uur 's avonds gaan de witte uit.

Ze brachten me naar kamer 2, die nu van mij is. In de kamer zijn een bureau met een stoel, een kast, een schilderij van een walvis die water spuit uit zijn hoofd, een nachtkastje, een leunstoel die open kan en in een bed verandert, een tv aan de muur en een bed met witte lakens, die ze bijna elke ochtend om acht uur verschonen. Ze leggen er net zulke weer op, op de rand staat K.M.K.Z. streepje Sint Anna. Het blauw is vervaagd, want Rita wast ze de hele tijd. Rita is de schoonmaakster en dit is de eerste keer dat ik er een heb. Thuis maakt mama schoon, maar Olivia en ik moeten onze eigen kamers doen. Oftewel ik, want Olivia is nog klein en daar is ze het alleen mee eens als we ons bed moeten opmaken. Ze pakt de lakens en doet alsof ze niet weet hoe ze ze moet neerleggen, ze verkreukelt ze en met een trillende lip trekt ze haar mondhoeken naar beneden. Dus doe ik het maar. Ik wil niet dat ze gaat huilen. Als ze eenmaal begint, kan ze niet meer stoppen omdat ze het met volle overgave doet.

2

Die avond begon ze ook te huilen, want het was laat en ze wilde met mij naar huis. Dus vertelde ik aan dokter Bosco dat ik de spelden niet meer voelde na het infuus en dat ik misschien beter naar huis kon gaan. Ze zei dat ik mijn zusje gedag moest zeggen en dat we het er 's morgens over zouden hebben.

Ik knuffelde Olivia en zij fluisterde in mijn oor dat het verhaal over de kiwi's en zepillen niet waar was en ik antwoordde: 'Gelukkig maar, anders had ik het niet leuk gevonden.'

Toen ik op mijn kamer was, moest ik plassen en ik zag mezelf in de spiegel. Mijn huid was gelig, al kwam dat ook door het licht. Olivia had een slijmspoor achtergelaten op mijn schouder en ik bleef lang staan kijken naar hoe het glinsterde.

Nu is het niet erg meer, want ik ben eraan gewend, maar ze kloppen hier om zeven uur 's morgens op de deur. Ze zeggen mijn naam en goedemorgen en komen met z'n drieën de kamer in. Ze moeten mijn bloed en urine controleren. Hier en daar nemen ze een paar reageerbuisjes af en brengen die naar het laboratorium beneden. Het moet snel, anders zijn de resultaten er niet op tijd voor de rondes van de dokters. Ik begroet ze zonder mijn ogen te openen en laat ze hun gang gaan. Als mama er is, staat ze op en gaat ze koffiezetten, want als ze haar wakker maken, kan ze niet meer slapen. Ik wel en als ze mijn kamer uit zijn, dommel ik weer in. Het enige wat ik ze heb gevraagd is of ze de lampen uit willen laten, want ik word graag wakker van echt licht. En als er nog niet genoeg is, betekent dat dat ik nog moet slapen. In het begin begrepen we elkaar nog niet zo goed en de eerste ochtend namen ze mijn bloed af met de lichten aan en toen kwam dokter Bosco binnen en ze zei: 'Nog één onderzoekje en dan laten we je met rust.' Ik keek door het raam naar buiten, want de avond ervoor was het donker en ik had het uitzicht nog niet gezien. Piazza Polonia is niet mooi, maar in de verte staat de Mole Antonelliana (prachtig) en rechts stroomt de Po, de langste rivier van Italië, ook al heeft hij de kortste naam. Dat had juffrouw Alberta verteld en die dag zag ik hem voor het eerst in het echt. Dokter Bosco wees hem aan, ze tikte op het raam alsof hij daarin zat: 'Dat is de rivier de Po.'

Toen brachten ze me naar de eerste verdieping en ik was weer bloot. Ik kreeg een jurk aan die eruitzag alsof hij van keukpapier was gemaakt, maar dan groenblauw. Er kwam een dokter die hetzelfde droeg, met een witte jas eronder. Hij hielp me op de brancard en verwisselde de fles op de paal terwijl hij zei:

‘Inademen en tot drie tellen.’ Ik zag hem krimpen terwijl er nog meer groene mannetjes kwamen en over me heen bogen. Dat waren Lilliputters en ik was Gulliver en ik was bang dat ze me helemaal zouden vastbinden.

Ik werd wakker in kamer 2, ik had mijn pyjama van thuis aan en even dacht ik dat ik daar was. Mama zat met haar ogen dicht in de leunstoel, maar ze sliep niet. Zodra ik het laken bewoog, deed ze haar ogen open en vroeg ze hoe het met me ging. Ik had pijn in mijn lies en onderrug, maar geen spelden. Ik wilde weten hoe laat het was en ze zei: ‘Vijf uur ’s middags.’ Ik vroeg of ze ook had geslapen en ze zei ja, ze had de hele tijd gerust en nu waren we allebei fris en fruitig.

Kort daarna kwam dokter Bosco binnen, samen met een heel lange vrouw met blond haar tot op haar schouders. Ze vertelde dat ze de psycholoog van de afdeling was en dat ik haar dokter Milani mocht noemen, ze wilde met me praten. Mama gaf me een kus op mijn voorhoofd en zei: ‘Ik kom terug als jullie uitgekletst zijn.’ Dokter Bosco hield de deur voor haar open en ze gingen naar buiten.

Ik keek goed naar haar gezicht, dokter Milani heeft vriendelijke ogen, alleen wist ik dat toen nog niet. Ik zei: ‘Zeg het eens.’

Ze pakte de bureaustoel en zette hem bij het bed, toen ging ze daar zitten en vroeg hoe het met me ging. Ze zei dat mijn onderrug en lies pijn deden omdat ik een beenmergpunctie en een excisie-biopsie had gehad, ze knikte en vertelde: ‘Dan nemen ze gewoon een beetje beenmerg en een kleine lymfeklier weg om uit te vinden hoe het met je lichaam gaat. Het is normaal om misselijk te zijn als je onder narcose bent geweest. Je hebt een ziekte die Burkitt-lymfoom wordt genoemd. Burkitt was een chirurg die de ziekte voor het eerst in Afrika heeft bestudeerd. Nee, je loopt het niet op in Afrika, hij was daar gewoon toen hij het onderzocht. Je krijgt het zomaar, het kan gebeuren, nee, het duurt eventjes, je

hebt wat zwaardere behandelingen nodig, ja, minstens zes maanden, maar na een tijdje ga je tussen de behandelingen door naar huis en in de tussentijd kun je met je vrienden en familie bellen. En in de keuken is ook een vaste lijn voor iedereen zonder mobiele telefoon, maar hier zijn ook leraren. Zeker, ze leren je dezelfde dingen als op school, er verandert niets, nee, er zijn geen schoolreisjes maar je kunt heel veel creatieve dingen doen, zoals schilderen en knutselen. Er zijn vrijwilligers en je kunt vragen of zij je boeken en dvd’s brengen. Als ik het goed heb, is *Robin Hood* er ja, maar dat kun je beter even navragen. *Geronimo Stilton* is er volop want iedereen vindt dat leuk. Ja, *Robin Hood* ook, dat is waar, maar dat kunnen we beter even navragen.’

Ze glimlachte en zei dat ik haar elk moment van de dag kon laten halen als ik de behoefde voelde om te praten of als ik nog vragen had en dat ze me hoe dan ook weer zou komen opzoeken.

Ik hoefde haar eigenlijk niet zo nodig weer te zien, maar één ding wilde ik wel weten voordat ze wegging. Ik vroeg: ‘Ga ik dood?’

Zij antwoordde dat ik nu tachtig procent kans had om te genezen en twintig procent om niet te genezen. Maar dat de percentages veranderen en dat je het niet met zekerheid kunt zeggen. Ik dacht er even over na, ik had nooit verwacht als percentage dood te gaan.

Toen ik zweeg, voegde ze eraan toe dat het vooral belangrijk is dat ik doe wat de artsen zeggen en dat ik op hen kon vertrouwen, dat iedereen me steunde en me altijd zou helpen.

Ze vroeg of ik nog meer vragen had en ik had er nog twee, alleen waren die niet voor haar, dus ik zei: ‘Nee.’

Ze zei me gedag en ik keek toe terwijl ze de kamer verliet. Ik bedacht dat ik dit verhaal niet had begrepen en zij misschien ook niet.

De vragen waren:

Waarom ik en niet David Villa?

En: Wie zorgt er nu voor Olivia?

3

Ik zorg voor Olivia en opa nu ook.

Ik heb hem aangesteld als mijn vervanger totdat ik terugkom. Er zijn een paar dingen die hij moet doen.

In de tuin staat een afdak met de houtoven eronder die we alleen in de zomer gebruikten en de rest van het jaar niet. Het afdak zit namelijk vol gaten en niemand wordt blij van een natte pizza. Het is wel een mooie plek en we vonden het zonde om die niet te gebruiken, dus zijn Olivia en ik er een manegepizzeria begonnen. We zijn dol op paarden en zij zeuren niet over een beetje regenwater. Ze houden juist van zacht, nat deeg, omdat het ze doet denken aan gekauwd gras.

Opa is niet zo goed met paarden. Hij zegt bijvoorbeeld: 'Wat heeft deze vos prachtig haar.' Alleen dan streelt hij de rug in de lucht alsof het paard een meter haar heeft. Als we dat zeggen, begint hij te lachen en probeert het nog een keer. Hij zegt: 'Aha, daar was het, wat heeft deze vos een mooie neus.' En dan aait hij de billen. Dat vindt het paard niet zo leuk, maar hij speelt het spelletje mee want hij heeft een goed karakter. Wij hebben ook een goed karakter, dus leggen we opa's hand op de goede plek en serieus zegt hij dat hij de paarden misschien niet ziet, maar dat kan de leeftijd zijn.

Daarom zorgt alleen Olivia voor ze, maar als ik er niet ben, moet opa haar helpen met de rest. Controleren of er genoeg aarde en rode stenen in de emmers zitten is het allerbelangrijkst, anders is er niets te kneden en moeten we nee zeggen tegen klanten die tomaatjes op hun pizza willen.

Op dinsdag heeft Olivia toverhuiswerk en opa moet dat nakijken. Niks ingewikkelds, want Olivia is nog klein en als ze het

niet wil afmaken en gaat lopen mokken, moet hij haar vragen of ze nou een kabouter wil worden of niet. Hij moet haar elke week opmeten en haar lengte aangeven op de muur in de manegepizzeria. Als ze spionnetje spelen moet hij erop letten dat ze het zwarte masker wel voor haar ogen heeft gedaan, want dat vergeet ze altijd. Het heeft geen zin om een spion te zijn als ze meteen zien wie je bent. 's Avonds moet hij haar een kus geven voor het slapengaan.

En als Olivia zegt: 'Negenennegentig apen springen op en neer', moet hij antwoorden met: 'Eentje valt en dat doet zeer.'

Als hij het even niet weet, mag hij me bellen.

Vandaag heeft opa nog niet gebeld, hij belt bijna elke dag. Dat is niet erg, want ik weet dat het niet makkelijk is om voor Olivia te zorgen en ik vind het fijn om zijn stem te horen. Opa heeft een rollende r en het is net alsof hij door de telefoon mijn oren masseert. Soms komt oma Piera ook aan de telefoon, die zei dat ze elke nacht droomt dat ik hier supermager word, maar daar hoeft ze zich geen zorgen om te maken, want ik ben juist dik geworden.

Dat komt doordat ze me de eerste twee weken cortison gaven, om mijn organen weer te laten krimpen. Die waren erg groot geworden door de ziekte. Ze waren zo groot dat ik me voorzichtig moest bewegen omdat ik mezelf anders zou pletten. En een paar dagen mocht ik niet eens uit bed om te plassen. Het is een medicijn waar je heel veel honger van krijgt. Zodra ik 's morgens mijn ogen opendeed, had ik enorme trek in een broodje tomaat met mozzarella en mama ging er dan eentje voor me halen uit de snackautomaten bij de ingang van het ziekenhuis. Ook na de cortison bleef ik die broodjes eten, want ik was eraan gewend geraakt. Nu ben ik gestopt, want ik moet op dieet omdat ik net als opa een te hoge bloedsuikerspiegel heb. Het is lunchtijd en ik heb helemaal geen zin in kippenbouillon met vermicelli. Er wordt op de deur geklopt, en ook al weet ik wie het is, toch vraag ik het.